

Blagica Stanoeska

Bor

Pored reke raste bor,
visoko, tanano drvo,
živo – mrtvo,
od udaraca sekire,
ožiljci od sečiva,
kletvuju,
kradljivci smole,
od tamjana,
da im oslepi ogledalo.

Lepršaju na vetru,
suzne grane,
neutešne ljubavi kriju,
okrenute prema
Božjoj svetlosti.

Lagano tiho,
u stilu beznadežnog,
svici sjaje
iznad srebrne reke,
jezuitski zuje,
za još koji dan života,
da teče u borovim venama.

Anđeo smrti,
se prikrada,
da zagrlj bor,
i odvede ga
gore nad oblacima.